

הצופים, מצא דה'פריס את מקומו, התבלט במהרה כרוסא מוכשר. שמעו של החוקר הצעיר הגיע גם אל מחוץ לגבולות הארץ. לפני חמש שנים יצא כי המלצת הדסה להשתלמות באוניברסיטת הארץ ווארד בארצות-הברית, חזר משם מלא רש" מים ומרץ. לאחר שובו הוצע לו לנהל את מכון המחקר של בית-החולים בילינסון, שהיה אז בחיתוליו. דה'פריס הסכים.

יבואו עיר צרות. עבודת מחקר רחוקה מלהיות עבודה איש אחד. אי אפשר לזקוף אותה לזכותו של אדם מסוים, אמר הפרופסור, כשנשאל כיצד הגיע המכון לתג' לית המעינית. "יש כאן צוות עובדים מסור, עף, מורכב מרופאים, חוקרים וכימאים הי' חורמים איש איש את חלקו לעבודה."

חקר ארס הנחש הוא רק אחת העבודות המבוצעות כרגע במכון. במבטנות המעבודות ותחת עדשות המיקרוסקופים נחקרות בעיות לא פחות חשובות כגון סיבות מחלת אבני הכליות, מחלות דם וטרומבוזה, וכשמישהו יפתור את אלה, סיכמה בחיך אחת מעוררות הפרופסור, כבר תמצא האנושות צרות אחרות הדורשות ריפוי."

חגיגות

חסר דך ביומן

אני פורים אני פורים שמח ומבדח, הלא רק פעם בשנה אבוא להתארח. ישראל של שנת תשי"ח לא היתה מכניסה אורחים ביותר, לגבי פורים. כל מקומות האירוח שהיו פתוחים עוד בשנה שעברה, היו השנה סגורים על מנעול וברית. עד לפני שנה קשה היה למצוא בעיר אולם צבורי, שלא נערך בו נשף פורים. האמנים, הציירים, התיאטראות השונים, מוסדות צדקה ולשכות סגורות — לכולם היתה מסורת מפוארת של ארוח פורים.

השנה לא נערך גם נשף פורים צבורי אחד ראוי לשמו. כתי המלון והבארים היו בדושים אורחים, אולם הם נראו כמו בשאר ימות השנה. אי אפשר היה למצוא ביניהם אפילו תלבושת פורים אחת, ולוא הצנועה ביותר. אפילו במועדון התיאטרון, שכאילו נועד מלכתחילה למאורעות מעין אלו, החזו זוג ליציגים תחפושת פורים בודדה, בים של שממון אפרורי.

הקיבוצים, בעלי המסורות של ארגון חגיגות פורים סביב נושא מסוים, פסחו ביומן השנה על דף הפורים. גם הנשפים הבודדים של ארגונים ולשכות, אשר עוד התקיימו פה ושם, בלשו בהעדר כל דמיון פוריימי, אשיגו לאלה היה נשף ציירי, שנערך בי' סטודיו לציור על שם אבני בתל-אביב. בין כמאה אורחים, היו רק 10 תלבושות וגם אלה חיהרות ונעדרות תוכן.

רק מאורעות בודדים, מאלה שאירעו בי' שנה האחרונה, באו לידי ביטוי במסכות פורים בחיובות: קבוצת נערים שהתחפשה לנטורי קרתא, הגנינה נגד המדינה הציגנית; זוג, בו התחפש הגבר לשחקן כדורגל ו' האשה לזמרת אביבה, כמה סטוטניקים ואנשי חלל.

שוטרים אמיתיים. את התרומה הי' מקורית ביותר לנשף פורים אקטואלי תרמה פרשת בני הטובים. באחת החילות כפרברי תל-אביב התכנסה קבוצת צעירים, הנמנית על אותה שכבה חברתית ממנה באו בני

נערותיוזהר ב"נשף בני-טובים" בתל-אביב

"השקר, כל השקר, ושום דבר מלבד השקר..."

להוציא את הארון והרדיו, התמלאה הדירה שכנים נועמים, שהטילו מצור על השלושה. משהו הזמין נידתה. המכונית הופיעה ברגע שלפני משפט לניץ, סמל הגידת הרגיע את הרוחות, מצא כי אפשר בכל זאת לתת אריכה של 48 שעות לסילוק התשלום. השוטרים והפקח עזבו את שדה-הקרב, ללא פרות נצי' חונם.

המאשימות נאשמות. עוד באותו

יום הופיעה מרים, בתה בת ה-16 של בתיה, בתחנת המשטרה, התלוננה על התנהגותו של השוטר פרנקל ועל המכות שהיכת את אמה. בתיה, בניתיים, היתה נתונה לסיסולו של רופא. אולם השכם למחרת בבוקר, כאשר אך התאוששה, ניגשה אף היא למשטרה, להתלונן על השוטר פרנקל.

אלא שדרכי הסיסול במשטרה משוננות ביותר. בתיה ובתה גילו להפתעתן כי אינן מאשימות — אלא נאשמות. ליתר דיוק: הי' משטרה האשימה אותן בתקיפת שוטרים ופקח, בשעת מילוי תפקידם.

השבוע הביע השופט ד"ר יוסף מגורי כהן את דעתו על המקרה, אחרי שחקדש 11 ישיבות לבירורו. הוא קיבל את טענתו של הסניגור אליהו וינוגרד, כי לא הוכח שה' שוטרים והפקח עסקו במילוי תפקידם, מאחר שצו-התפיסה שביוי הפקח לא היה ברתוקף. על כן היתה זכות לנאשמת להתנגד להתי' פיצות לדירה.

קבע השופט: "אינני יכול להשתחרר מי' ההרגשה, שאכן הגושה התביעה אף ורק כתוצאה מהתלוננת שהאשמות התלוננת — משטרה. שכן אם היה יסוד להאשימן — מדוע לא נעצרו במקום, כשבאה הניידת? פסק-הדין: בתיה ובתה זוכו, ואוצר הי' מדינה חייב לשלם להן 200 ל"י הוצאות המשפט."

עיריות

הכסף זורם החוצה!

באשר הוכרו מס-קניות עירוני על-ידי עיריית רחובות, קיבלו זאת סוחריו העירי בתמרמרות רבה. אך לאחר הסבר קצר של העירייה שוכנעו הסוחרים, כי מס זה בא לעודד את המסחר המקומי, וכי בכספי המס תעשה העירייה מאמצים לפתח את הי' מסחר בעיר הקטנה, חסרת הבסיס המסחרי.

הסוחרים אמנם המשיכו לטעון כי המס אינו צודק, אך לאחר שהמס קיבל גם את אישור הממשלה, נכנעו סופית. אפשר היה גם להניח כי המס, שהכניס סכומים רציניים לקופת העירייה, לפחות ימריץ את מוסדות העיר השונים לקנות את מוצריהם בעיר עצמה, כדי להגדיל את פדיון המס.

תחת זאת גילו השבוע סוחריו העיר עובדה מדהימה: עיריית רחובות לא רק שאינה משדלת את מוסדות העיר לעזור בפיתוח הי' המסחר העירוני, אלא שהיא עצמה עורכת את רוב קניותיה מחוץ לעיר. זאת כבר

(המשך בעמוד 12)

מזרחי, פקיד במדור ההוצאה לפועל של עיריית תל-אביב. הוא בא לתפוס מטלטלים שעוקלו על איתשלום מסים.

תחילה פנה הפקיד לבית משפחת פרס' לוציק, אך משלא מצא שם איש, בא אל בתיה, בתנות הגיבולת עם הדירה. "אני מצי' טערת", השיבה האישה בת ה-45, "אבל אני לא יודעת על זה שום דבר. בעלי הוא המטפל בעניני מסים. תחזור כשבעלי ישנו."

אך מזרחי לא סעה לדבריה. תני לי לי היכנס הביתה! הוא דרש, וניסה להיכנס לדירה דרך הדלת המובילה מהחנות. בתיה עמדה בשער. הפקיד שלח את נהגו לבקש את עזרת המשטרה, ובסיוע שני אנשי הי' חוקי, ניסה לפרוץ לבית.

בתיה מתגוננת. בתיה הגנה על ביתה כשגבה אל הקיר. כל שידולי השוטרים, שתוציא את הארון והרדיו המעוקלים בש' לום, כדי שהם לא ייאלצו להשתמש בכוח, לא נשאו פרי. "תעשו מה שאתם רוצים!" השיבה בעלת הבית, "אני לא מפחדת! היא נטלה בידיה שני משקלות של קילוגרם כל אחת, איימה לרסק את פניו של כל מי שינסה לפרוץ במעד לקו ההגנה."

השוטר ישראל פרנקל שלף אלה, ולאחר שהברו הצליח להוציא מידי האשה את המש' קלות, הסתער על הדלת. בתיה ניצבה בדרכו, ביאוש. השוטר הרים את אלתו, הנחית אותה על ידה. בתיה צחחה מכאב. השוטר שוב הרים את אלתו, ושוב הלם באשה. כוחות החוק הבקיעו את השערי.

בתיה השתטחה על הרצפה, הקימה זעקות היסטוריות. ולפני שיכלו השוטרים והפקח

הטובים, הפכה את הבית לבית-כלא בשם כלא תל-בני טובים.

החלונות כוסו בסורגים מנייר, הכניסה נח' סמה בסורג רשת עבה, שעליו התנוססה הי' סיסמא: "להגיד את השקר, כל השקר ושום דבר מלבד השקר." הקירות קושטו בתמור גותיים של אישי צבור ידועים, ומעליהם הכרוזה, "מבוקשים על-ידי המשטרה", בריא' גרמה שהראתה את עקומת היתרבות מקרי האונס בעשר שנות המדינה, ובסיסמאות נוסח, "מדוע יושב דואק?" שלחו אלינו את נוה-התרצה! או "שולמן ועמוס ב'גוריון משלמים!"

אל תוך תפאורה זו התקבצו כ-100 בני' טובים ונערות זוהר מכל חלקי הארץ, מחרי' פשים בתלבושות של גאנגסטרים. כשאל כל אחד מהם צמוד מספר של אסיר. אפשר היה למצוא שם סמלת צה"ל מאילת, וקצינה מבתי' ים, מנהל חברת קידוח מהרצליה ובן פרדסן מראשון-לציון, נציגי טובי אבא חושי ואת מלכת מכון דיאנה, זוזיק אינדיק, עם בתו של חבר כנסת לשעבר.

רק פרט אחד בתכניתם של בני הטובים השתבש. לפי התכנית, היה על כל זוג לבוא לנשף במכונית גנובה, אולם השוטרים שי' שוטטו ברחובות העיר, הכשילו את התכנית. והם לא היו מחופשיים; הם היו שוטרים אמיתיים.

דרכי אדם

הקרב על השער

בתיה פרפלוזיק עמדה בחנות בעלה בי' שכונת התקחה, כאשר ניגש אליה אלי

תחפושות פורים: ליציגים ב"מועדון התיאטרון" וכהקדית כמסיבת הציירים

"שולמן ועמוס ב'גוריון ישלמו..."